

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **A. H.**, narozený X,
státní občan Ukrajiny,
místem pobytu X,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem,
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116171-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116171-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 6. 2020, č. j. OAM-76412-21/ZM-2019, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116171-4/SO-2020, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 6. 2020, č. j. OAM-76412-21/ZM-2019, (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost a žalobci nebyla s odvoláním na § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena platnost zaměstnanecké karty, neboť zaměstnavatel žalobce je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. b) nespolehlivý.

2. Současně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce nejprve shrnul, že správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kterou žalobce podal dne 18. 12. 2019, vycházel z pravomocného rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 6. 3. 2019, č. j. 37599/9.30/18-7, (dále jen „rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce“), jímž byl zaměstnavatel žalobce DAR Corporation, s.r.o. uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (pro umožnění výkonu nelegální práce) a byla mu vyměřena pokuta ve výši 4 300 000 Kč. Správní orgán prvního stupně z uvedeného dovodil, že zaměstnavatel žalobce je zaměstnavatelem nespolehlivým, neboť mu byla v období čtyř měsíců předcházejících podání žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce.
4. Žalobce dále v žalobě sdělil, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal, že v řízení před správním orgánem prvního stupně došlo k porušení zásady rovného přístupu v rámci řešení daného okruhu právních otázek a dále k porušení zásady legitimního očekávání. Tento svůj argument odůvodnil tím, že v totožném období vázajícím se k nespolehlivému zaměstnavateli, podával žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty u téhož zaměstnavatele rovněž pan M. G., přičemž jemu byla zaměstnanecká karta prodloužena, a to za zcela totožných podmínek jako u žalobce. Správní orgán prvního stupně tedy rozhodl zcela odlišně, v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalovaná pak, coby odvolací správní orgán, toto pochybení správního orgánu prvního stupně nezhojila, když nedůvodnost této odvolací námitky odůvodnila tím, že v případě M. G. mohlo dojít při prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty k pochybení ze strany správního orgánu prvního stupně, v důsledku čehož bylo žádosti tohoto cizince vyhověno. Pochybení správního orgánu prvního stupně v případě jiného cizince nemůže vést k tomu, aby správní orgán prvního stupně v jiných řízeních ignoroval existující zákonný důvod pro zamítnutí žádosti cizince. Žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila, neboť ve spisovém materiálu jsou důkazy prokazující nespolehlivost zaměstnavatele v období čtyř měsíců předcházejících podání posuzované žádosti.
5. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalované je přílišným formalismem, kterým žalovaná zasáhla do práv žalobce. Vzhledem k tomu, že dle §44a odst. 11 se použije ust. § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců obdobně, mohly správní orgány v řízení o prodloužení zaměstnanecké karty v rámci správního uvážení zhodnotit, zda skutečně v daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

musí přistoupit k zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. K tomu poukázal především na to, že dne 26. 8. 2020, tedy dříve než žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, rozhodlo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky pod č. j. OAM-45772-9/ZM-2020 o tom, že žalobce splnil podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele, kdy výkon práce na pracovním místě nového zaměstnavatele, jímž je společnost DILEMA s.r.o., může žalobce započítat dnem 21. 9. 2020. Žalobce má za to, že žalovaná měla zohlednit toto sdělení o splnění podmínek žalobce pro změnu zaměstnavatele a měla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a vrátit k novému projednání, případně sama takové rozhodnutí ve prospěch žalobce změnit.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť má za to, že se se všemi námitkami žalobce obsaženými v žalobě vypořádala již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že z rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce a rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 22. 10. 2019 vyplývá, že společnost DAR Corporation s.r.o. byla uznána vinnou ze spáchání přestupku za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a že jí byla za tento přestupek pravomocně uložena pokuta, přičemž obě rozhodnutí nabyla dne 23. 10. 2019 právní moci. Žalovaná proto dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty pro nespolehlivost zaměstnavatele žalobce. Námitku žalobce, že bylo rozhodnuto o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, vypořádala žalovaná poukazem na skutečnost, že žalobce mohl začít vykonávat práci na pracovním místě nového zaměstnavatele DILEMA s. r. o. až dnem 21. 9. 2020. K námitce žalobce o porušení zásady rovného přístupu správními orgány se žalovaná nikterak nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce podal dne 18. 12. 2019 u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, a to k zaměstnání u společnosti DAR Corporation s.r.o. Součástí žádosti byla pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

smlouva ze dne 19. 9. 2019, na jejímž základě byl žalobce u tohoto zaměstnavatele zaměstnán na plný pracovní úvazek, a to v pozici manipulačního dělníka ve výrobě. Správní orgán prověřoval spolehlivost zaměstnavatele žalobce. Oblastní inspektorát práce mu k výzvě na součinnost sdělil, že zaměstnavatel žalobce byl rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, spočívajícím v umožnění výkonu nelegální práce, a byla mu vyměřena pokuta ve výši 4 300 000 Kč. Odvolání zaměstnavatele žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce bylo odvolacím orgánem Státním úřadem inspekce práce zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno (rozhodnutí č. j. 3346/1.30/19-3 ze dne 22. 10. 2019). Obě rozhodnutí, která jsou součástí správního spisu, nabyla právní moci dne 23. 10. 2019. Listinou ze dne 28. 4. 2020 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Právní zástupkyně žalobce se po seznámení s podklady vyjádřila tak, že nespolehlivost zaměstnavatele není sama o sobě překážkou pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť tato skutečnost je překážkou pouze v případě žádosti o její vydání či důvodem pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele.

10. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 6. 2020 rozhodnutí č. j. OAM-76412-21/ZM-2019. Jím zamítl žádost žalobce a platnost zaměstnanecké karty podle ust. § 44a odst. 11 ve s spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť zaměstnavatel účastníka řízení (žalobce) je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. b) nespolehlivý. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ze zjištění, uvedených v předchozím bodě tohoto rozsudku. Shledal, že zaměstnavatel žalobce je nespolehlivý, neboť mu byla v období 4 měsíců předcházejících podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce. Za aplikace příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Zdůraznil, že právní názor žalobce, vyjádřený prostřednictvím jeho právní zástupkyně, že nespolehlivost zaměstnavatele není překážkou pro prodloužení doby platnosti, vychází ze zastaralé právní úpravy.
11. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. V něm, s odkazem na odbornou literaturu a rozhodnutí Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 690/2001) a Nejvyššího správního soudu (č. j. 8 Afs 59/2005 a č. j. 1 Afs 50/2009), správnímu orgánu především vytýkal porušení zásady legitimního očekávání, čímž byla zpochybněna nestrannost jeho rozhodnutí. Porušení této zásady spatřoval žalobce v tom, že dne 21. 11. 2019 podával žádost o prodloužení zaměstnanecké karty u téhož zaměstnavatele pan M. G., kdy řízení bylo vedeno u správního orgánu prvního stupně pod č. j. OAM-69891-5-ZM-2019, a jemu byla za zcela totožných podmínek jako u žalobce zaměstnanecká karta prodloužena. Správní orgán prvního stupně dle žalobce ohledně této skutečnosti porušil i další povinnost, a to zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá v § 3 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce dále namítal, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal se skutečnostmi uvedenými ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, neboť neodůvodnil, proč se odchýlil od aktuálních informací pro cizince poskytnutých správním orgánem na internetových stránkách („nespolehlivost zaměstnavatele však sama o sobě není překážkou prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty“).
12. V průběhu odvolacího řízení, a to dne 26. 8. 2020, pod č. j. OAM-45772-9/ZM-2020 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, s dělením o splnění podmínek pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

změnu zaměstnavatele, v němž konstatovalo, že byly pro zaměstnávání žalobce u zaměstnavatele DILEMA s.r.o. splněny podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, a že výkon práce na tomto místě může žalobce ve smyslu § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců započít dnem 21. 9. 2020, tedy dnem, k němuž se má tato změna uskutečnit.

13. Žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Měla za to, že správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné. Ztotožnila se s právním závěrem správního orgánu prvního stupně o naplnění zákonných důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce v důsledku zjištěné nespolehlivosti jeho zaměstnavatele. Zdůraznila smysl ustanovení § 178f odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jímž je zamezení zaměstnavatelům umožnit zaměstnancům z řad cizinců porušování zákonů na úseku zaměstnanosti, jakož i porušování a obcházení zákona o pobytu cizinců. Námitku, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s poučením, které sám poskytuje na internetových stránkách, shledala žalovaná nedůvodnou, neboť po ověření žalobcem uvedené internetové stránky zjistila, že tato obsahuje zcela odlišné, než žalobcem tvrzené, poučení, a to, že „Tato skutečnost (nespolehlivost zaměstnavatele) je rovněž důvodem pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.“ Zásadní námitku žalobce o nerovném přístupu a porušení zásady legitimního očekávání vyřešila žalovaná, jak bude podrobně rozvedeno níže, obecným hodnocením závěrů správního orgánu prvního stupně a poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86, z něhož citovala část jeho odůvodnění, pojednávající o nemožnosti dovolávání se obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech, nebyl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem.
14. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K této námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí, že tato spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, publikovaný pod č. 1282/2007 Sb. NSS).
15. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, publikovaný pod č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, publikovaný pod č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
16. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, uveřejněný v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994 a ve Správním právu č. 2/1994, str. 90).

17. V daném případě je třeba přisvědčit žalobci, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná se přezkoumatelným způsobem nevypořádala s odvolací námitkou žalobce, že došlo k porušení zásady rovného přístupu v rámci řešení daného okruhu právních otázek a dále k porušení zásady legitimního očekávání, byť důvodnost této námítky řešila. Na str. 5 napadeného rozhodnutí k této námitce konstatovala, že: *„napadeným rozhodnutím nebyla porušena zásada legitimního očekávání, jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně postupoval při rozhodování předmětné žádosti obdobně jako při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů, aby nevznikly nedůvodné rozdíly, respektive napadené rozhodnutí nevybočuje z dosavadní rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně ve skutkově shodných či obdobných případech. V daném případě byl zjištěn skutkový stav věci, jak předpokládá ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Komise dále konstatuje, že je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, který musí být založen zejména na bezpečně prokázaných skutkových okolnostech“.*
18. To, jakým způsobem byl porovnán žalobcem tvrzený rozdílný postup při řešení žádosti M. G. s žádostí žalobce však žalovaná nevysvětlila. Neuvedla, jaké individuální rozměry měla žádost M. G. o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty v témže období u téhož (nespolehlivého) zaměstnavatele, a jak se tato individualizace promítla do odlišného rozhodnutí o žádosti žalobce. Krom výše uvedeného obecného zhodnocení postupu správního orgánu prvního stupně nikterak nevysvětlila ve vztahu k oběma žádostem, proč byly tyto žádosti posouzeny jako skutkově neshodné, rozdílné. Uvedenou vadu nezhojila žalovaná ani odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86, a citací části jeho odůvodnění, v níž vyslovil Nejvyšší správní soud mj. závěr, že se může účastník dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech za předpokladu, že byl předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Lze se totiž pouze jen domnívat, že žalovaná dospěla k závěru, že postup při řešení žádosti M. G. byl nezákonný. Pokud snad žalovaná dospěla k závěru, že postup při řešení žádosti M. G. byl nezákonný, pak ani tento její závěr není přezkoumatelný, neboť ani v tomto případě není zřejmé, jaké konkrétní okolnosti takový závěr odůvodňují.
19. Soud rozhodně nezpochybňuje judikaturou vyslovený závěr, že přestože je třeba při respektování zásady legitimního očekávání vycházet z kontinuity (ustálené praxe), neznamená to absolutní neměnnost takové praxe, neboť pokud dojde ke zjištění, že dosavadní postup a řešení skutkově obdobných případů s ohledem na stav judikatury či teorie není obhajitelný, lze připustit rozhodování v dalších případech odlišně od stávající a dosud přetrvávající praxe. Nicméně základní nutností je vždy řádné a přesvědčivé odůvodnění, proč se správní orgán nyní rozhodl od ustálené rozhodovací praxe odpoutat. Rozdíly v rozhodování být mohou, ale musejí vycházet z objektivních okolností a musejí být řádně odůvodněny. Tato zásada zdůrazňuje význam individuálních a zvláštních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

okolností každého případu, které je třeba respektovat. Porušením této zásady zatížila žalovaná napadené rozhodnutí vadou řízení, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti.

20. Pokud jde o další námitku žalobce, jíž žalované vytýkal, že při svém rozhodnutí nepřihlédla ke sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, které bylo žalobci uděleno v průběhu odvolacího řízení, pak touto se budou správní orgány zabývat v dalším řízení. Přestože Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sdělilo dne 26. 8. 2020 (tedy v průběhu odvolacího řízení, v němž žalovaná přezkoumávala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), že byly splněny podmínky pro změnu zaměstnavatele DILEMA s.r.o., a že výkon práce na tomto místě může žalobce započít dnem 21. 9. 2020, je nezbytné vzít tuto skutečnost v úvahu při novém rozhodnutí o žádosti žalobce. Je totiž třeba postupovat podle § 44a odst. 11 poslední věty zákona o pobytu cizinců, který stanoví, *„jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.“*
21. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů představuje vadu řízení, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nezbylo soudu, než shledat žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Protože ani správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevysvětlil, z jakého důvodu postupoval ve skutkově identických případech a za obsahově srovnatelné zákonné úpravy způsobem naprosto odlišným, přičemž je evidentní, že řádné zjištění skutkového stavu bude vyžadovat provedení dalšího dokazování, shledal soud, že je na místě zrušit současně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak mu umožňuje ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud pak věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
22. Správní orgány budou mít na zřeteli, že jsou v dalším řízení podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány v tomto rozsudku soudem vysloveným právním názorem.
23. Výrok o nákladech řízení má svou oporu v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., a je odůvodněn skutečností, že žalobce měl ve věci plný úspěch. Žalobce má tak právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Tyto účelně vynaložené náklady byly zjištěny z obsahu soudního spisu a představují částku 9 800 Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč a 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu). Ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení určil soud žalované lhůtu 30 dnů.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)